

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	2
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Waterwet	6
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	6
Bijstand	8
Bestuursrecht overig	9
Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen	9
Vreemdelingenrecht	11
Regulier	11
Asiel	12
Vreemdelingenbewaring	14

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook – direct en / of indirect – ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Algemeen bestuursrecht

JnB2021, 116

MK Rechtbank Noord-Holland, 19-01-2021 (publ. 04-02-2021), C/15/308650/HA RK 20/188

Awb 8:15

Wrakingsprotocol 9.1

WRAKING. Het ligt in de reden om elk wrakingsverzoek zo spoedig mogelijk te behandelen en in ieder geval voor de (geplande) behandeling van de hoofdzaken. Dat is ook in lijn met het bepaalde in artikel 9.1 van het Wrakingsprotocol. Het feit dat i.c. verhinderdata over een periode van twee maanden zijn opgevraagd, doet daar niet aan af. Het opvragen van verhinderdata over een langere periode, is uit praktisch oogpunt voor het geval het verzoek onverhoopt niet op korte termijn kan worden gepland, voorstelbaar.

[ECLI:NL:RBNHO:2021:926](https://ecli.nl/RBNHO:2021:926)

JnB2021, 117

MK Rechtbank Noord-Nederland, 26-11-2020 (publ. 05-02-2021), C/18/202294/PR RK 20-350

Awb 8:15

WRAKING. I.c. heeft verzoekster het door haar ingestelde beroep ingetrokken. Daarmee is de zaak waarin het onderhavige verzoek tot wraking is gedaan, geëindigd. Dat betekent dat er op de datum van het verzoek, niet langer sprake was van “een rechter die de zaak behandelt” in de zin van artikel 8:15 Awb. Nu niet aan dit formele vereiste voor wraking is voldaan zal verzoekster in haar verzoek niet-ontvankelijk moeten worden verklaard.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:5034](https://ecli.nl/RBNNE:2020:5034)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2021, 118

MK ABRS, 10-02-2021, 201907694/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Zeewolde.

Awb 5:37, 7:2 lid 1, 7:9, 8:69 lid 1

VERBEURTE EN INVORDERING. Invordering dwangsom. I.c. vormt de geconstateerde overtreding van na het nemen van het invorderingsbesluit een mee te wegen omstandigheid bij de beoordeling om geheel of gedeeltelijk van invordering af te zien. Het college heeft [appellante] na deze overtreding niet opnieuw in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord. Dit was wel aangewezen want het ging om een feit of omstandigheid als bedoeld in artikel 7:9 van de Awb.

Besluit van 15 november 2018 waarbij het college heeft besloten tot invordering van de door [appellante] verbeurde dwangsom van € 25.000,00. [...]

2. [...] In het besluit op bezwaar heeft het college toegelicht dat volgens hem de door [appellante] gestelde omstandigheden ieder afzonderlijk geen bijzondere omstandigheid opleveren om van invordering af te zien. Om af te wijken van het advies van de bezwaarschriftencommissie heeft het college van doorslaggevend belang geacht de omstandigheid dat op 9 mei 2019 opnieuw is

geconstateerd dat arbeidsmigranten waren gehuisvest in de recreatiewoning, dat [appellante] daarvan op de hoogte was en dat zij dus willens en wetens opnieuw een overtreding had begaan. Gelet op die laatste overtreding, en mede vanuit oogpunt van precedentwerking, heeft het college besloten om in het geval van [appellante] daadwerkelijk over te gaan tot invordering van de volledige dwangsom. [...]

4. [appellante] betoogt dat de rechtbank in strijd met artikel 8:69 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) buiten de omvang van het geding is getreden door te oordelen dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden en dat de overtreding op 9 mei 2019 niet relevant is voor deze vraag. [...]

Daarnaast betoogt [appellante] dat de rechtbank ten onrechte niet heeft onderkend dat het besluit op bezwaar van 16 mei 2019 niet in stand kan blijven. Zij stelt dat het college de overtreding van 9 mei 2019 ten onrechte en zonder nader onderzoek in zijn afweging heeft betrokken. Bovendien heeft het college haar in strijd met artikel 7:9 van de Awb niet opnieuw gehoord over de constatering op 9 mei 2019, terwijl het college de overtreding op 9 mei 2019 van doorslaggevend belang heeft geacht om af te kijken van het advies van de bezwaarschriftencommissie. [...]

4.2. Zoals de Afdeling heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 13 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1968](#), moet bij een besluit tot invordering van een verbeurde dwangsom aan het belang van de invordering een zwaarwegend gewicht worden toegekend. Een andere opvatting zou afdoen aan het gezag dat moet uitgaan van een besluit tot oplegging van een last onder dwangsom. Steun voor dit uitgangspunt kan worden gevonden in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5:37, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Kamerstukken II 2003/04, 29 702, nr. 3, blz. 115). Hierin is vermeld dat een adequate handhaving vergt dat opgelegde sancties ook worden geëffectueerd en dus dat verbeurde dwangsommen worden ingevorderd. Slechts in bijzondere omstandigheden kan geheel of gedeeltelijk van invordering worden afgezien.

4.3. [...] Tussen partijen was in beroep bij de rechtbank dus niet in geschil dat de door [appellante] in bezwaar naar voren gebrachte omstandigheden - zoals die ook uit het advies van de bezwaarschriftencommissie blijken - tezamen bijzondere omstandigheden opleveren. Het geschil in beroep spitste zich dan ook alleen nog toe op de vraag of het college met de verwijzing naar de overtreding van 9 mei 2019 alsnog tot invordering mocht overgaan. Hiertoe had de rechtbank zich moeten beperken. Door ambtshalve te oordelen dat de meerbedoelde in bezwaar door [appellante] aangevoerde omstandigheden geen bijzondere omstandigheden opleveren, en dat daarom de overtreding van 9 mei 2019 niet relevant is, heeft de rechtbank in strijd gehandeld met artikel 8:69 van de Awb.

4.4. Dit betoog van [appellante] slaagt. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling alsnog beoordelen of het college vanwege de overtreding op 9 mei 2019 terecht tot invordering is overgegaan.

4.5. De Afdeling is allereerst van oordeel dat het college de overtreding op 9 mei 2019 in zijn besluitvorming heeft mogen betrekken. Daartoe overweegt de Afdeling dat ten tijde van de behandeling door de bezwaarschriftencommissie weliswaar sprake was van bijzondere omstandigheden, maar dat de situatie na advisering door bezwaarschriftencommissie maar voor het nemen van de beslissing op het bezwaar is gewijzigd. De geconstateerde overtreding van 9 mei 2019 vormt een mee te wegen omstandigheid bij de beoordeling om geheel of gedeeltelijk van invordering af te zien, als bedoeld onder 4.2 van deze uitspraak.

Vastgesteld moet echter worden dat het college [appellante] na de overtreding op 9 mei 2019 niet opnieuw in de gelegenheid heeft gesteld om te worden gehoord. Dit was wel aangewezen want het

ging om een feit of omstandigheid als bedoeld in artikel 7:9 van de Awb: een feit of omstandigheid die het bestuursorgaan na het horen maar die voor het nemen van het besluit op bezwaar bekend is geworden van aanmerkelijk belang kan zijn. Door [appellante] in dit geval niet opnieuw in de gelegenheid te stellen te worden gehoord, heeft het college het beginsel van hoor en wederhoor geschonden. Als gevolg daarvan is hetgeen [appellante] over de overtreding van 16 mei 2019 naar voren had willen brengen niet in de besluitvorming betrokken. Onder deze omstandigheden kan niet worden beoordeeld of het college zich in het besluit op bezwaar van 16 mei 2019 in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het geheel of gedeeltelijk van invordering had moeten afzien.

Het besluit op bezwaar van 16 mei 2019 is, gezien het vorenstaande, in strijd met de artikelen 7:9 en 7:12 van de Awb genomen. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Ook dit betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:275](#)

JnB2021, 119

MK ABRS, 10-02-2021, 201909009/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Awb 5:35, 5:37

VERBEURTE EN INVORDERING. Lasten onder dwangsom. De verjaring van de bevoegdheid tot invordering is i.c. niet tijdig gestuit. Dat [appellante] de verschuldigde dwangsommen heeft betaald, brengt niet met zich dat van verjaring geen sprake meer is. De bevoegdheid tot invordering was op dat moment reeds verjaard, zodat de verbeurde dwangsommen niet meer bij [appellante] konden worden ingevorderd. [appellante] heeft daarom onverschuldigd betaald.

[ECLI:NL:RVS:2021:273](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2021, 120

MK ABRS, 10-02-2021, 201905298/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Dinkelland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en e

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv) 1, 2, 3 lid 1 aanhef en onder b

Uitvoeringsbesluit 2017/302 1, Bijlage BBT 12

WABO-milieu. Geurhinder. Beste beschikbare technieken (hierna: BBT). Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 23 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:3101](#). BBT 12 is alleen toe te passen in gevallen waar geurhinder bij gevoelige receptoren wordt verwacht of is onderbouwd. I.c. wordt aan de geurnormen van de Wgv voldaan. [Appellanten] hebben niet aannemelijk gemaakt dat in dit geval niettemin sprake is van geurhinder bij gevoelige receptoren op grond waarvan een geurbeheersplan als bedoeld in BBT 12 zou moeten worden voorgeschreven.

Besluit waarbij het college aan [appellante sub 2] een omgevingsvergunning heeft verleend voor het bouwen van twee stallen, het handelen in strijd met het bestemmingsplan "Buitengebied 2010" en het veranderen en het in werking hebben van een inrichting. [...]

4. Mob en anderen betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college geen aanleiding heeft hoeven zien om als voorschrift in de omgevingsvergunning op te nemen dat een geurbeheersplan moet worden opgesteld als bedoeld in BBT 12 van de BBT-conclusies, vermeld in de bijlage bij Uitvoeringsbesluit 2017/302. [...]

4.1. Met ingang van 20 juli 2018 is bijlage 1 bij de Regeling geurhinder en veehouderij (hierna: de Rgv) gewijzigd (Stcrt. 2018, nr. 39679). De toelichting bij deze wijziging vermeldt dat het geurreductiepercentage van gecombineerde luchtwassystemen, waaronder die van stalsysteem BWL 2009.12, is verlaagd van 85% naar 45%, het geurreductiepercentage van enkelvoudige luchtwassystemen, omdat uit onderzoek van de Wageningen University & Research naar de effectiviteit van luchtwassystemen in de praktijk (hierna: het WUR-onderzoek) is gebleken dat die luchtwassystemen wat betreft het werkingsprincipe vergelijkbaar zijn en de geurreductie van de gecombineerde luchtwassystemen in de praktijk dus veel lager is dan waar in de Rgv van werd uitgegaan. Het geurreductiepercentage van de gecombineerde luchtwassystemen is daarmee gezet op het niveau dat (momenteel) aantoonbaar minimaal in de praktijk kan worden gehaald, aldus de toelichting.

De rechtbank heeft onbestreden vastgesteld dat Mob en anderen zich conformeren aan de gecorrigeerde V-stacks geurberekening, indien een geurreductie van 45% wordt gerealiseerd. Bij die geurberekening is becijferd dat de geurbelasting bij geurgevoelige objecten in dit geval maximaal 11,5 odour units zal zijn.

4.2. De Afdeling heeft in haar voormelde uitspraak van 22 juli 2020 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2020:1741](#)] overwogen dat de Wgv op grond van artikel 2, eerste lid, van die wet het exclusieve toetsingskader vormt voor de beoordeling van geurhinder vanwege de stallen van de inrichting.

In haar uitspraak van 23 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:3101](#), heeft de Afdeling die in haar uitspraak van 22 juli 2020 neergelegde rechtsopvatting nader gepreciseerd door te overwegen dat op grond van artikel 2, tweede lid, van de Wgv, het bevoegd gezag bij de beslissing op de aanvraag ook in acht neemt dat in de inrichting ten minste de voor de veehouderij in aanmerking komende beste beschikbare technieken (BBT) worden toegepast.

4.3. BBT 12 is alleen toe te passen in gevallen waar geurhinder bij gevoelige receptoren wordt verwacht of is onderbouwd. In het nu voorliggende geval wordt aan de geurnormen van de Wgv voldaan. Mob en anderen hebben niet aannemelijk gemaakt dat in dit geval niettemin sprake is van geurhinder bij gevoelige receptoren op grond waarvan een geurbeheersplan als bedoeld in BBT 12 zou moeten worden voorgeschreven. De Afdeling neemt daarbij in aanmerking dat Mob en anderen niet aannemelijk hebben gemaakt dat in de V-stacks geurberekening gevoelige receptoren als bedoeld in Uitvoeringsbesluit 2017/302 buiten beschouwing zijn gelaten. Verder neemt de Afdeling in aanmerking dat de geurbelasting bij geurgevoelige objecten volgens die berekening maximaal 11,5 odour units is en dat die belasting ruimschoots binnen de ingevolge artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wgv geldende norm van 14,0 odour units blijft. Tevens neemt de Afdeling in aanmerking dat het StAB-advies vermeldt dat, gelet op het WUR-onderzoek, geen reden bestaat om aan te nemen dat een geurreductie van 45% bij de nieuw te installeren luchtwassers van [appellante sub 2] niet zou kunnen worden gehaald en dat Mob en anderen niet aannemelijk hebben gemaakt dat het StAB-advies op dat punt onjuist is. Het adviesrapport van de commissie geurhinder veehouderijen waarop Mob en anderen zich beroepen bevat geen weerlegging van het WUR-

onderzoek. Voorts heeft de Afdeling in aanmerking genomen dat het Activiteitenbesluit handvatten biedt om de goede werking van het vergunde luchtwassysteem te waarborgen.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:277](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 10-02-2021, 201908237/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2021:271](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2021, 121

MK CRvB, 09-02-2021, 19/2123 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA

Multidisciplinaire LCI-richtlijn Q-koortsvermoeidheidssyndroom van 1 juli 2019 van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (Richtlijn)

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. Q-KOORTS VERMOEIDHEIDSSYNDROOM (QVS). Het standpunt van het Uvw dat geen sprake is van duurzaamheid, omdat voor de klachten als gevolg van het QVS nog behandeling openstaat voor appellant en daarvan een meer dan geringe kans op verbetering van zijn belastbaarheid te verwachten valt, is niet afdoende onderbouwd.

Raad: 6.1. Partijen zijn verdeeld over de vraag of de volledige arbeidsongeschiktheid van appellant op 2 april 2015 als duurzaam moet worden aangemerkt, zodat hij voldoet aan de voorwaarden voor een IVA-uitkering. [...]

6.4. Niet in geschil is dat appellant lijdt aan het QVS. De verzekeringsartsen bezwaar en beroep zijn daar in hun rapporten van 9 augustus 2018 en 7 mei 2020 ook uitdrukkelijk van uitgegaan. Het geschil tussen partijen spitst zich toe op de behandelmogelijkheden van het QVS en het daarvan te verwachten resultaat. Uit wat zij daarover hebben aangevoerd komt naar voren dat beide partijen voor hun standpunt hierover weliswaar verwijzen naar de Richtlijn, maar dat zij tot verschillende conclusies komen. In het navolgende zal daarom worden bezien wat de betekenis van de Richtlijn is voor deze zaak. Daarbij wordt benadrukt dat het gelet op de onder 6.3 weergegeven rechtspraak in dit geval aan het Uvw is te onderbouwen welk mogelijk resultaat behandelmogelijkheden in de individuele situatie van appellant zouden kunnen opleveren.

6.5. In de Richtlijn wordt beschreven dat in Nederland per jaar 15 tot 25 mensen worden getroffen door een acute Q-koorts. Een deel van hen houdt na het doormaken en bacteriologisch klaren van de acute Q-koortsinfectie langdurige klachten. Het gaat hierbij om aanhoudende ernstige vermoeidheid vaak gepaard gaand met een scala van andere kenmerkende klachten zoals een toename van klachten na inspanning, klachten met betrekking tot het geheugen en concentratie, hoofdpijn, spierpijn, gewrichtspijn, keelpijn en/of pijnlijke lymfeklieren. Dit wordt het QVS genoemd. In

2012 is een eerste versie van de Richtlijn tot stand gekomen. In verband met het beschikbaar komen van nieuwe onderzoeksgegevens is vanaf 2017 gewerkt aan een herziene versie. Dit is de versie van 1 juli 2019 geworden die in hoger beroep door appellant is ingebracht en waarop het Uvw heeft gereageerd. De richtlijn geeft een beschrijving van het vóórkomen van het QVS en doet aanbevelingen voor de diagnostiek, het inventariseren van klachten en ervaren beperkingen, behandelopties en de re-integratie van patiënten met een QVS.

6.6. In Hoofdstuk 2. Samenvatting zorgtraject van de Richtlijn wordt op pagina 19 het volgende gezegd over CGT:

“Cognitieve gedragstherapie (CGT) is voor een deel van de QVS-patiënten een effectieve behandeling voor vermoeidheid op korte termijn. Niet alle QVS-patiënten hebben baat bij CGT. Het is onduidelijk welke factoren therapie succes of nonresponse voorspellen. Er is geen bewijs voor de positieve effecten van CGT voor de behandeling van vermoeidheid bij QVS-patiënten op lange termijn. Het is onduidelijk welke factoren een rol spelen bij de terugval na een positief effect van CGT. Mogelijk dat herhalingsessies (boostersessies) na afronden van de CGT een langduriger effect kunnen waarborgen. Dat is echter nog niet onderzocht.”

Over andere behandelingsmogelijkheden wordt op dezelfde pagina gesteld:

“Er is geen wetenschappelijke literatuur beschikbaar over de effectiviteit van Graded Exercise Therapie, multidisciplinaire- en/of paramedische behandeling en/of het gebruik van supplementen bij patiënten met QVS.”

In Hoofdstuk 3. Toelichting en verantwoording zorgtraject van de Richtlijn, wordt op pagina 40 tot en met 42 nader ingegaan op CGT en overige behandel mogelijkheden. Daar wordt allereerst toegelicht dat Graded Activity (GA), het geleidelijk en systematisch opbouwen van activiteiten, een onderdeel is van CGT, dat niet verward moet worden met Graded Exercise Therapy (GET). Bij GET wordt ook geleidelijk lichamelijke activiteit opgebouwd, maar dan zodanig dat de lichamelijke conditie ook verbetert. Dat wordt niet beoogd met GA. Bovendien omvat GA niet alleen de opbouw van lichamelijke activiteiten, maar ook van sociale en mentale activiteiten. Vervolgens wordt ingegaan op de uitkomsten van de Qure-studie (Keijmel e.a. The Cure study: Q fever fatigue syndrome – response to treatment; a randomized placebo-controlled trial, BMC Infectious Diseases 2013 Mar 27;13: 157) en de follow-up van de Qure-studie (Keijmel e.a. Effectiveness of Long-Term Doxycycline Treatment and Cognitive-Behavioral Therapy on Fatigue Severity in Patients with Q Fever Fatigue Syndrome (Qure study): A Randomized Control Trial, Clinical Infectious Diseases 64(8): 998-1005). Deze studies zijn leidend geweest bij het opstellen van de Richtlijn. Uit de oorspronkelijke Qure-studie was een significante verbetering van de ernst van de vermoeidheid na CGT gebleken ten opzichte van patiënten uit de placebogroep. Uit de follow-up van de Qure-studie bleek echter dat een jaar na het afronden van de behandeling met CGT, doxycycline of een placebo de gemiddelde vermoeidheidsscores niet verschillend waren. Ondanks een positief effect op de vermoeidheid direct na het afronden van de behandeling met CGT, was het gemiddelde effect van CGT op de langere termijn (na een jaar) niet blijvend. Op basis hiervan wordt in de Richtlijn geconcludeerd dat CGT een effectieve behandeling is voor vermoeidheid op korte termijn, maar dat er geen bewijs is voor positieve effecten op lange termijn.

Over GET wordt toegelicht dat deze niet systematisch is onderzocht voor de behandeling van QVS-patiënten. Over de effectiviteit daarvan bij QVS-patiënten is dus geen literatuur beschikbaar.

6.7. Het standpunt van het Uvw dat geen sprake is van duurzaamheid, omdat voor de klachten als gevolg van het QVS nog behandeling openstaat voor appellant en daarvan een meer dan geringe kans op verbetering van zijn belastbaarheid te verwachten valt, is met het rapport van de

verzekeringsarts bezwaar en beroep van 7 mei 2020 niet afdoende onderbouwd. Voor zover de verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft gemeend uit de Richtlijn te kunnen afleiden dat van CGT en/of GET een meer dan geringe kans op herstel in de zin van een verbetering van de functionele mogelijkheden van appellant te verwachten zou zijn, wordt dit niet gevolgd. Zoals in 6.6 overwogen wordt in de Richtlijn, in navolging van de follow-up van de Qure-studie, gesteld dat CGT een effectieve behandeling is voor vermoeidheid op korte termijn, maar dat het gemiddelde effect van CGT op de langere termijn (na een jaar) niet blijvend is. Dat (nog) niet duidelijk is waarom dit zo is en dat herhalingsessies wellicht soelaas zouden kunnen bieden, maakt dit niet anders. Dit is niet voldoende om te kunnen stellen dat de volledige arbeidsongeschiktheid van appellant niet ook duurzaam is. Over GET zegt de Richtlijn dat voor de effectiviteit hiervan geen literatuur beschikbaar is. De stelling van de verzekeringsarts bezwaar en beroep dat behandeling met CGT of GET geen kwaad kan, leidt evenmin tot een ander oordeel, nu – wat hiervan ook zij – daarmee niet is onderbouwd welk gunstig resultaat deze behandelingen in de situatie van appellant zouden kunnen opleveren. [...]

Aangevallen uitspraak vernietigd. De Raad voorziet zelf en bepaalt dat dat appellant met ingang van 2 april 2015 recht heeft op een IVA-uitkering.

[ECLI:NL:CRVB:2021:257](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2021, 122

MK CRvB, 19-01-2021 (publ. 08-02-2021), 19/4250 PW, 19/4251 PW

college van burgemeester en wethouders van Soest.

PW 31, 32, 34, 35

Verordening Minimafonds deelname sociaal culturele activiteiten 2018 gemeente Soest (verordening)

PARTICIPATIEWET. DRAAGKRACHT. Het college kon bij de vaststelling van de draagkracht van betrokkene in redelijkheid niet het inkomen waarop executoriaal beslag rustte in aanmerking nemen.

Raad: 4.3.2. Bij de vaststelling van de draagkracht kunnen geen middelen worden betrokken die buiten het wettelijk inkomens- en vermogensbegrip als bedoeld in artikel 31 van de PW in samenhang met artikel 32 en artikel 34 van de PW vallen, behoudens de in het tweede lid van die bepalingen vermelde uitzonderingen. Zie de uitspraak van 18 april 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:1556](#). De onder 4.3.1 vermelde beoordelingsruimte van de bijstandverlenende instantie houdt in, dat deze binnen dit kader bepaalt welk deel van de middelen bij de vaststelling van de draagkracht in aanmerking wordt genomen. Dit brengt mee dat daarbij de toepassing van de uitzonderingsbepalingen van de artikelen 31, tweede lid, en 34, tweede lid, van de PW niet verplicht is. Vergelijk de uitspraak van 26 september 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:3311](#).

4.3.3. Anders dan uit de uitspraak van 14 februari 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:501](#) zou kunnen worden afgeleid, kan het college bij de draagkrachtvaststelling alleen inkomsten en vermogen in aanmerking nemen die feitelijk kunnen worden aangewend om te voorzien in de kosten waarvoor bijzondere bijstand is gevraagd. Uit artikel 35, eerste lid, van de PW volgt immers dat beoordeeld

moet worden of de belanghebbende de betreffende kosten kan voldoen uit de beschikbare middelen. De vraag of de belanghebbende voor de betreffende noodzakelijke kosten heeft gereserveerd dan wel had kunnen reserveren uit het inkomen op het niveau van de bijstandsnorm, is bij de beoordeling van de draagkracht niet van betekenis. Deze vraag moet worden beantwoord in het kader van de vraag of de noodzakelijke kosten voortvloeien uit bijzondere individuele omstandigheden. Eerst wanneer die vraag positief wordt beantwoord is een beoordeling van de draagkracht aan de orde.

4.3.4. Gelet op het voorgaande kan in het kader van de draagkrachtvaststelling niet worden gezegd dat de belanghebbende beschikt of redelijkerwijs kan beschikken over zijn inkomen voor zover daarop executoriaal beslag is gelegd. Zie de uitspraak van 28 maart 2006,

[ECLI:NL:CRVB:2006:AV8374](#). Hij kan dat inkomensdeel immers niet feitelijk besteden, is ter zake niet beschikkingsbevoegd, noch kan hij de beslagene aanspreken om, in weerwil van het gelegde beslag, bedoeld inkomensdeel aan hem uit te betalen.

4.4. Uit 4.3.1 tot en met 4.3.4 vloeit voort dat het college bij de vaststelling van de draagkracht van betrokkene in redelijkheid niet het inkomen waarop executoriaal beslag rustte in aanmerking kon nemen. Dit laat overigens onverlet dat het college in beginsel bevoegd is om aan betrokkene met toepassing van artikel 55 van de PW de verplichting op te leggen om stappen te ondernemen om het beslag te laten opheffen en om, als daartoe gronden aanwezig zijn, de te verlenen bijzondere bijstand te verlagen als betrokkene een dergelijke verplichting niet nakomt dan wel een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan toont.

4.5. Uit 4.4 volgt dat het hoger beroep niet slaagt. De aangevallen uitspraak zal worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:242](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen

JnB2021, 123

MK ABRS, 10-02-2021, 201909005/1/A2

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrecht.

Algemene wet bestuursrecht 5:46

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen 1.49, 1.50, 1.72

Besluit kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 4

Regeling kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 6

Beleidsregels Toezicht en handhaving kwaliteit kinderopvang gemeente Utrecht

WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN. BOETES. MATIGING. Elf bestuurlijke boetes opgelegd voor geconstateerde overtredingen van de beroepskracht-kindratio bij buitenschoolse opvang. De opgelegde boetes leiden in dit geval tot een onevenredige sanctie en matiging van de boetes met 50% is passend en geboden.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan [appellante] in totaal elf bestuurlijke boetes opgelegd voor geconstateerde overtredingen van de beroepskracht-kindratio (hierna: de BKR) bij buitenschoolse opvang (hierna: BSO) [naam opvang].

[...] Matiging van de boete?

[...] 6.2. Het onder 5.1 besproken in de Beleidsregels neergelegde beleid van het college, acht de Afdeling als zodanig niet onredelijk. Op grond van het Afwegingsoverzicht wordt voor het niet voldoen aan de BKR per ontbrekende beroepskracht een boete van € 5.000,00 opgelegd. Volgens het beleid bestaat de totale op te leggen boete, ingeval er sprake is van meerdere overtredingen, uit de som van de per overtreding berekende boetebedragen. De boete moet wel evenredig zijn en het college kan besluiten om de bestuurlijke boete te matigen, indien de belanghebbende aannemelijk maakt dat op grond van de ernst van de overtreding, de mate van verwijtbaarheid, de omstandigheden waaronder de overtreding is begaan of de omstandigheden waarin de overtreder verkeert, boeteplegging volgens het Afwegingsoverzicht onevenredig is. Het college heeft in de besluiten van 6 februari 2018 en 5 december 2018 niet besloten tot matiging van de boete. Het college heeft, ondanks dat sprake is van recidive, ook afgezien van verhoging van de boete, omdat het college verbetering ziet op organisatieniveau.

6.3. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de geconstateerde overtredingen in beginsel afzonderlijk beboetbaar zijn. Er is sprake van elf overtredingen, omdat er op elf dagen te weinig beroepskrachten zijn ingezet. De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat [appellante] er tussentijds voor had kunnen zorgen dat de overtreding niet nogmaals zou worden begaan. Van [appellante] mocht extra waakzaamheid worden verwacht, omdat er in het verleden al meerdere overtredingen van de BKR zijn geconstateerd bij BSO [naam opvang]. Dat het college, ondanks de geconstateerde recidive, heeft afgezien van het verhogen van de boetes, kan worden gezien als een vorm van matiging. Toch acht de Afdeling het, anders dan de rechtbank, niet evenredig om de voorgeschreven boete van € 5.000,00 per overtreding met de elf geconstateerde overtredingen te vermenigvuldigen. De onbeperkte cumulatie van overtredingen leidt in dit geval tot een onevenredig hoog boetebedrag. Daarbij kent de Afdeling betekenis toe aan de hoge mate van samenhang tussen de bij BSO [naam opvang] geconstateerde overtredingen. De overtredingen zijn begaan vanuit dezelfde onjuiste aanname van de locatiemanager bij het opstellen van de personeelsroosters. Verder zijn de overtredingen gedurende een korte aaneengesloten periode van minder dan een maand begaan. De Afdeling acht ook van belang dat er telkens maximaal één beroepskracht te weinig is ingezet, maar dat daarvoor in de plaats wel een vrijwilliger aanwezig was. De Afdeling ziet in deze omstandigheden aanleiding om het totaalbedrag van de boetes met 50% te matigen. Het bedrag van € 27.500,00 dat overblijft, is nog steeds aanzienlijk en daarvan gaat een voldoende bestraffende werking uit. In het beroep van [appellante] op het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel ziet de Afdeling geen aanleiding om de boete (verder) te matigen. In de zaken waar [appellante] naar verwijst, ging het om een kinderopvang in plaats van een BSO. De afwijking van de BKR was in die gevallen, in tegenstelling tot wat hier bij [appellante] aan de orde is, van korte duur in verhouding tot de opvangduur.

6.4. De Afdeling is dus van oordeel dat de opgelegde boetes in dit geval leiden tot een onevenredige sanctie en dat matiging van de boetes met 50% passend en geboden is. Het college en de rechtbank hebben de boetes ten onrechte niet gematigd. Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:272](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2021, 124

MK ABRS, 04-02-2021, 202005399/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14 lid 4 lid 5

Vb 2000 3.58 lid 1 h

REGULIER. ARBEID IN LOONDIENST. Dat artikel 14, vijfde lid, van de Vw 2000 uitsluitend de geldigheidsduur regelt van een gvva en niet van een niet gecombineerde verblijfsvergunning, neemt niet weg dat artikel 14, vierde lid, van de Vw 2000 ruimte biedt om voor de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bij algemene maatregel van bestuur aan te sluiten bij de geldigheidsduur van een gvva, zoals voor de beperking 'arbeid in loondienst' is gedaan in artikel 3.58, eerste lid, aanhef en onder h, kolom II van het Vb 2000.

1. De vreemdeling heeft een aanvraag ingediend om de beperking van de aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te wijzigen in 'arbeid in loondienst'. De staatssecretaris heeft deze aanvraag op grond van artikel 3.81 van het Vb 2000 aangemerkt als een aanvraag voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid in loondienst' en die vergunning verleend met een geldigheidsduur van 19 november 2019 tot 19 november 2020 met daarbij de aantekening 'arbeid vrij toegestaan, TWV niet vereist'. [...]

3.1. De staatssecretaris voert terecht aan dat de term 'arbeid in loondienst' zowel kan slaan op een gvva als op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid in loondienst' waarmee uitsluitend het verblijf en niet arbeid wordt vergund (hierna: niet gecombineerde verblijfsvergunning). [...]

3.2. Zoals de Afdeling heeft overwogen in voormelde uitspraak van 12 november 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3802](#) is artikel 14, vijfde lid, van de Vw 2000 een implementatie van Richtlijn 2011/98/EU, die lidstaten verplicht tot invoering van één aanvraagprocedure voor een gecombineerde vergunning voor onderdanen van derde landen om te verblijven en te werken. Het vijfde lid regelt de geldigheidsduur van een gvva. Dit staat in de memorie van toelichting (Kamerstukken II 2013/14, 33749, nr. 3). [...] Uit de memorie van toelichting blijkt niet dat de wetgever tevens heeft beoogd om in artikel 14, vijfde lid, Vw 2000 ook de geldigheidsduur van een niet gecombineerde verblijfsvergunning te regelen.

3.3. Uit de systematiek van artikel 14 van de Vw 2000 kan evenmin worden afgeleid dat het vijfde lid ook de geldigheidsduur van een niet gecombineerde verblijfsvergunning regelt. [...] Uit deze systematiek volgt dat artikel 14, vierde lid, van de Vw 2000 gaat over alle verblijfsvergunningen regulier voor bepaalde tijd, ongeacht de beperking, en dus ook over een niet gecombineerde verblijfsvergunning. De geldigheidsduur van een niet gecombineerde verblijfsvergunning wordt dus geregeld in artikel 14, vierde lid, van het Vw 2000 gelezen in samenhang met artikel 3.58 van het Vb 2000. Daaruit volgt dat de geldigheidsduur van een niet gecombineerde vergunning niet valt onder artikel 14, vijfde lid, van het Vw 2000. Daarom faalt het betoog dat artikel 14, vijfde lid, Vw 2000 ziet op zowel een gvva als op een niet gecombineerde vergunning.

4.3. Dat artikel 14, vijfde lid, van de Vw 2000 uitsluitend de geldigheidsduur regelt van een gvva en niet van een niet gecombineerde verblijfsvergunning, neemt niet weg dat artikel 14, vierde lid, van de

Vw 2000 ruimte biedt om voor de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bij algemene maatregel van bestuur aan te sluiten bij de geldigheidsduur van een gvva, zoals voor de beperking 'arbeid in loondienst' is gedaan in artikel 3.58, eerste lid, aanhef en onder h, kolom II van het Vb 2000. De staatssecretaris betoogt daarom terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat, ook als artikel 14, vierde lid, van de Vw 2000 van toepassing is, hij de gevraagde verblijfsvergunning terecht voor de duur van een jaar heeft verleend onder verwijzing naar artikel 3.58, eerste lid, aanhef en onder h, kolom II, van het Vb 2000 gelezen in samenhang met artikel 14, vijfde lid, van de Vw 2000.

[ECLI:NL:RVS:2021:232](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2021, 125

MK ABRs, 09-02-2021, 201908789/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

EU Handvest 4

ASIEL. DUBLIN. CYPRUS. De rechtbank is ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat de staatssecretaris ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat in Cyprus geen sprake is van zodanige ernstige structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen en toegang tot rechtsbijstand, dat overdracht van de vreemdeling in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

Bewijslastverdeling

4. Voorop staat dat de staatssecretaris op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ervan uit mag gaan dat Cyprus zich houdt aan haar internationale verplichtingen wat betreft de opvangvoorzieningen en de asielprocedure, tenzij er concrete aanknopingspunten zijn die maken dat Cyprus zijn internationale verplichtingen niet nakomt. Het is aan de vreemdeling om dit aannemelijk te maken.

Toegang tot opvang

5. De staatssecretaris betoogt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de door de vreemdeling overgelegde stukken onvoldoende aanknopingspunten bieden dat hij als alleenstaande mannelijke asielzoeker in Cyprus geen toegang tot opvang heeft. Hoewel in het ECRE-artikel en het AIDA-rapport (p. 67) staat vermeld dat de Cypriotische asieldienst alleen gezinnen en alleenstaande vrouwen naar het opvangcentrum in Kofinou verwijst, betoogt de staatssecretaris terecht dat uit het AIDA-rapport ook volgt dat er nog andere vormen van opvang aanwezig zijn. Hij wijst daarvoor terecht op het noodopvangcentrum voor asielzoekers in Kokkinotrimithia, Pournara (p. 16 en 67). Het AIDA-rapport biedt geen aanleiding om aan te nemen dat de vreemdeling van toegang tot dit opvangcentrum zal worden uitgesloten. Daarnaast wijst de staatssecretaris er terecht op dat wanneer er geen plek is in een opvangcentrum, asielzoekers een financiële toelage van de overheid kunnen krijgen om huisvesting in de particuliere huursector te bekostigen. Hoewel in dat geval van de vreemdeling wordt verwacht dat hij zelfstandig huisvesting vindt, volgt uit het AIDA-rapport dat de sociale diensten contacten onderhouden met lokale verhuurders en bij (dreigende) dakloosheid hulp bieden bij het zoeken van particuliere huisvesting (p. 67-68). De vreemdeling heeft niet aannemelijk

gemaakt dat hij — al dan niet met behulp van voornoemde toelage — geen huisvesting kan regelen of de hulp van de sociale diensten niet kan inroepen. Ten slotte heeft de staatssecretaris terecht aangevoerd dat niet is gebleken dat de vreemdeling bij een gebrek aan opvang of particuliere huisvesting zich niet kan beklagen bij de Cypriotische autoriteiten.

Toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel

6. Over de toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel hebben partijen op verzoek van de Afdeling nadere reacties ingediend, waarbij de update van het AIDA-rapport van april 2020 betrokken is. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Cyprus geen toegang heeft tot een daadwerkelijk rechtsmiddel. Daarvoor is het volgende van belang.

6.1. Ten eerste stelt de staatssecretaris zich terecht op het standpunt dat de informatievoorziening en de beroepsmogelijkheden in Cyprus effectief en adequaat zijn.

6.1.1. Nauw verbonden met de toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel, is het vereiste in de Procedurerichtlijn (PB 2013 L 180) om in de administratieve fase kosteloos juridische en procedurele informatie aan de vreemdeling te verstrekken. De staatssecretaris betoogt terecht dat uit het AIDA-rapport volgt dat de vreemdeling in Cyprus bij een afwijzend besluit in een begrijpelijke taal wordt geïnformeerd over het resultaat van het besluit, de beroepsmogelijkheden en de termijnen. Hoewel de vreemdeling er terecht op wijst dat uit het AIDA-rapport ook volgt dat de informatiebrochure van de asieldienst nog niet is geactualiseerd en gebruiksonvriendelijk is (p. 60), is dit gebrek niet zodanig dat asielzoekers in Cyprus in onwetendheid verkeren over hun rechten en verplichtingen. In de brochure staat namelijk wel duidelijk vermeld dat de vreemdeling bij de asieldienst kan verzoeken om gratis juridische en procedurele informatie die afgestemd is op zijn persoonlijke omstandigheden.

6.1.2. Over de beroepsmogelijkheden merkt de staatssecretaris terecht op dat er in juni 2019 in Cyprus een nieuwe beroepsinstantie is opgericht, de IPAC, om capaciteitsproblemen aan te pakken. Hoewel de gemiddelde afdoeningstermijnen nog niet bekend zijn, zijn er volgens het AIDA-rapport al wel aanwijzingen dat deze instantie sneller werkt dan haar voorganger. [...] Het beroep heeft opschortende werking en de IPAC onderzoekt zowel de feitelijke als de juridische gronden.

6.2. De toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel hangt daarnaast ook nauw samen met het krijgen van rechtsbijstand. De staatssecretaris betoogt echter terecht dat de Cypriotische autoriteiten niet in alle gevallen in kosteloze rechtsbijstand hoeven te voorzien. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, verplicht de Procedurerichtlijn niet tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase (r.o. 6.1. van de uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2076](#)). De staatssecretaris betoogt daarom terecht dat het in paragraaf C.1.5.1 van het AIDA-rapport vermelde tekort aan gratis rechtshulpverleners in deze fase geen aanleiding vormt om van overdracht naar Cyprus af te zien.

6.2.1. De Procedurerichtlijn voorziet wel in een recht op kosteloze, door de overheid gefinancierde rechtsbijstand in de beroepsprocedure, maar dat recht is niet onvoorwaardelijk. De staatssecretaris betoogt terecht dat de voorwaarden van het Cypriotische systeem van gefinancierde rechtsbijstand — dat de vreemdeling niet over voldoende middelen beschikt en het beroep een reële kans van slagen heeft (de zogenoemde 'means and merits'-test) — in beginsel in overeenstemming zijn met artikel 20, derde lid en artikel 21, tweede lid, van de Procedurerichtlijn. Ook voert hij terecht aan dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet zelf rechtsbijstand kan bekostigen. Voor zover moet worden aangenomen dat de vreemdeling niet over voldoende middelen beschikt en wordt toegekomen aan het betoog van de vreemdeling dat de test dat het beroep een reële kans van slagen heeft, de toegang tot rechtsbijstand en vertegenwoordiging op willekeurige wijze beperkt en

de daadwerkelijke toegang tot de rechter belemmert, overweegt de Afdeling als volgt. Hoewel uit het AIDA-rapport (p. 32) en de website van het UNHCR, volgt dat het voor personen zonder juridische achtergrond lastig is om aan het tweede vereiste van de 'means and merits-test' te voldoen, stelt de staatssecretaris zich onder verwijzing naar de contactgegevens van verschillende ngo's terecht op het standpunt dat uit die bronnen niet valt af te leiden dat een ngo de vreemdeling bij afwijzing van een asielaanvraag niet juridisch kan bijstaan. [...] De staatssecretaris wijst er bovendien terecht op dat niet is gebleken dat de vreemdeling over tekortkomingen in de asielprocedure niet bij andere Cypriotische autoriteiten, zoals de Ombudsman, kan klagen. Gezien al het voorgaande betoogt hij daarom terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Cyprus geen toegang zal hebben tot een daadwerkelijk rechtsmiddel en om die reden een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Van strijd met artikel 47 van het EU Handvest is daarom niet gebleken.

7. Gelet op het vorenstaande klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat in Cyprus geen sprake is van zodanige ernstige structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen en toegang tot rechtsbijstand, dat overdracht van de vreemdeling in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

[ECLI:NL:RVS:2021:244](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2021, 126

MK ABRS, 04-02-2021, 202007042/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59b lid 1 b

VREEMDELINGENBEWARING. Artikel 8, derde lid, aanhef en onder b, van de Opvangrichtlijn, dat is omgezet in artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000, is niet geschikt als grondslag voor vrijheidsontneming na afwijzing van het asielverzoek door de staatssecretaris.

3.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 5 juni 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1710](#), onder 10.3, volgt uit de bewoordingen van artikel 8, derde lid, aanhef en onder b, van de Opvangrichtlijn (PB 2013 L 180), "om gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek [...]" dat deze grondslag uitsluitend is bedoeld voor de duur van de behandeling van het asielverzoek, tot aan de beslissing daarop door de staatssecretaris. Deze uitleg vindt ook steun in de omzetting door de wetgever van deze bepaling in artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Uit de bewoordingen "[...] gegevens die noodzakelijk zijn voor beoordeling van een aanvraag [...]" blijkt immers nog duidelijker dat artikel 8, derde lid, aanhef en onder b, van de Opvangrichtlijn, dat is omgezet in artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000, niet geschikt is als grondslag voor vrijheidsontneming na afwijzing van het asielverzoek door de staatssecretaris.

3.2. Hieruit volgt dat de vreemdeling terecht klaagt dat de wettelijke grondslag van artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, daarom vanaf het moment dat de asielaanvraag van de vreemdeling was afgewezen door de staatssecretaris niet langer aan de maatregel van bewaring

ten grondslag kon worden gelegd. Gelet hierop heeft de rechtbank niet onderkend dat de bewaring met ingang van 9 december 2020, één dag na de afwijzing van zijn asielaanvraag, onrechtmatig is.

[ECLI:NL:RVS:2021:230](#)

JnB2021, 127

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 02-02-2021 (publ. 09-02-2021), NL20.21370
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 50 lid 3

OPHOUDING. Onrechtmatige ophouding. De vreemdelingenrechter is bevoegd over de rechtmatigheid van de staandehouding te oordelen omdat uit het proces-verbaal niet is gebleken welk strafrechtelijk element aan staandehouding ten grondslag ligt. Het enkel lopen van een 'ongebruikelijke route' is daartoe onvoldoende. Verder is de rechtbank van oordeel dat de staandehouding en ophouding onrechtmatig is, nu eiser heeft voldaan aan zijn plicht zich te identificeren op grond van artikel 447e Sr en artikel 2 van de Wet op de Identificatieplicht.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:901](#)

[Naar inhoudsopgave](#)